

Sygn. akt IC 497/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Rybniku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Agata Jakubiec
Protokolant:	Justyna Spiewok

po rozpoznaniu w dniu 13 lipca 2017 r. w Rybniku

sprawy z powództwa J. T.

przeciwko (...) S.A. w W.

o odszkodowanie

- zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda J. T. kwotę 14.936,00 zł (czternaście tysięcy dziewięćset trzydzieści sześć złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 15 września 2015 roku, a od dnia 1 stycznia 2016 roku z odsetkami ustawowymi za opóźnienie;
- umarza postępowanie co do kwoty 11.400 zł (jedenaście tysięcy czterysta złotych);
- oddala powództwo w pozostałej części;
- zasądza od powoda J. T. na rzecz pozwanego (...) S.A. w W. kwotę 315,62 zł (trzysta piętnaście złotych 62/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;
- nakazuje pobrać od powoda J. T. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rybniku kwotę 810,97 zł (osiemset dziesięć złotych 97/100) tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Rybniku;
- nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rybniku kwotę 518,49 zł (pięćset osiemnaście złotych 49/100) tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Rybniku.

SSR Agata Jakubiec

Sygn. akt IC 497/16

UZASADNIENIE

Powód J. T. wniósł przeciwko pozwanej (...) Spółce Akcyjnej w W. o zapłatę kwoty 38.150,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami ustawowymi od dnia 15 września 2015 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz zwrotu poniesionych kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w wyniku zdarzenia drogowego uszkodzony został samochód marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), którego jest właścicielem. Sprawca szkody kierował pojazdem, na który posiadał polisę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego wykupioną w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Poszkodowany zgłosił szkodę pozwanej. Powód w związku ze zdarzeniem poniósł szkodę w postaci m.in. kosztów porad lekarskich, zakupu lekarstw i zakupu posiłku, usług hotelowych w łącznej kwocie 815 zł. Ponadto zmuszony był wynająć pojazd zastępczy na okres 26 dni za kwotę 7.035,60 zł oraz dodatkową opłatę w wysokości 200 zł za przejazd wypożyczonych pojazdem za granicę. W wyniku doznanych urazów w czasie zdarzenia przebywał na zwolnieniu lekarskim od dnia 12 sierpnia 2015 roku do dnia 3 września 2015 roku. Pozwana uznała swoją odpowiedzialność co do zasady i wypłaciła powodowi łącznie kwotę 1.223,25 zł, na która składa się kwota 800 zł tytułem zadośćuczynienia za doznana krzywdę oraz kwota 423,25 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia.

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwana stwierdziła, iż przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego byłoby nieuzasadnione, gdyż przewidywane koszty jego naprawy mogłyby przewyższyć jego wartość i wypłaciła tytułem odszkodowania różnicę pomiędzy wartością pojazdu sprzed szkody a wartością tzw. pozostałości tj. kwotę 11.400 zł. Wartość pojazdu na dzień powstania szkody określono na kwotę 17.300, a wartość wraku na 5.900 zł

Zdaniem powoda wartość wraku pojazdu została zawyżona, ponieważ rzeczywista wynosiła 4.900 zł i za taką kwotę powód sprzedał wrak.

Wartość pojazdu m. (...) z 2004 roku przed zdarzeniem z dnia 11 sierpnia 2015 roku wynosiła, według powoda 35.000 zł.

Pismem z dnia 16 października 2015 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 26.207,98 zł, tj. równowartości poniesionej przez powoda szkody, które okazało się bezskuteczne.

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) Spółka Akcyjna w W. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana przyznała, że w toku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego wypłaciła powodowi kwotę 800 zł tytułem zadośćuczynienia i 423,25 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia oraz kwotę 11.400 zł tytułem odszkodowania, co zdaniem pozwanej w całości wyczerpuje roszczenie powoda. Pozwana zakwestionowała nadto koszty najmu pojazdu zastępczego oraz koszty noclegów w hotelach. W zakresie tego ostatniego pozwana podniosła, że wypadek miał miejsce na trasie podróży powoda, a przebieg trasy wskazuje, że miała ona charakter rekreacyjny i powód próbuje bezpodstawnie obciążyć jej kosztami pozwaną. Według pozwanej, powód mógł wrócić po wypadku do domu komunikacją publiczną a doznany uraz miał charakter powierzchowny. Pozwana uznała za niezasadne żądanie odsetek od dnia 15 września 2015 roku.

Ostatecznie pismem z dnia 1 czerwca 2017 roku powód ograniczył powództwo do kwoty 26.750,60 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 15 września 2015 roku oraz kosztami procesu. Na kwotę dochodzoną pozew składa się: 18.700 zł tytułem różnicy pomiędzy wartością pojazdu w stanie nieuszkodzonym a wartością pojazdu uszkodzonego, pomniejszoną o wypłaconą powodowi kwotę 11.400 zł, ponadto kwota 7.035,60 zł tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz opłata 200 zł za przejazd wynajętym pojazdem za granicę i 815 zł tytułem kosztów noclegu w okresie od 11 do 15 sierpnia 2015 roku.

W odpowiedzi pozwana wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania w zakresie cofniętego roszczenia.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 11 sierpnia 2015 roku w M. kierowca samochodu marki R. (...) nie zachowując należytej ostrożności, najechał na tył jadącego przed nim samochodu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Właściciel samochodu osobowego R. (...) posiadał polisę odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółce Akcyjnej w W..

Bezsporne

W wyniku zdarzenia powód doznał powierzchownych urazów pleców i szyi i przebywał na zwolnieniu lekarskim od dnia 12 sierpnia 2015 roku do dnia 3 września 2015 roku.

Dowód: zaświadczenia lekarskie, historia choroby

W chwili wypadku pasażerką powoda była jego znajoma K. W., z którą podróżował z H. na M.. Po wypadku powód nie był w stanie kontynuować podróży i skorzystał z usług hotelowych w M. od dnia 11 sierpnia 2015 roku do dnia 13 sierpnia 2015 roku za kwotę 460 zł. Następnie po otrzymaniu samochodu zastępczego powód wraz z K. W. kontynuował przez cztery dni podróż z powrotem do H.. Na trasie zatrzymywali się trzykrotnie na nocleg: w E. (14 sierpnia 2015 roku), U. (14-15 sierpnia 2015 roku) i M. (15-16 sierpnia 2015 roku).

Dowód: faktura VAT nr (...), faktura VAT nr (...), faktura VAT nr (...), faktura VAT nr (...), przesłuchanie powoda

W dniu 14 sierpnia 2015 roku (...) Spółce Akcyjnej w W. przyjęło zgłoszenie powstania szkody z tytułu zdarzenia drogowego z udziałem powoda.

Dowód: dokumenty zawarte w aktach szkody,

Po powrocie z H. powód zwrócił pojazd zastępczy i następnie od dnia 2 września 2015 roku korzystał z wynajętego samochodu, za który musiał uiścić dodatkową opłatę 200 zł za korzystanie z pojazdu za granicą. Z tytułu najmu powód poniósł koszty w kwocie 7.035,60 zł. Po otrzymaniu odszkodowania od pozwanej powód zwrócił wynajęty pojazd w dniu 28 września 2015 roku.

Dowód: potwierdzenie zapłaty kwoty 200 zł, faktura VAT nr (...), przesłuchanie powoda

Pismem z dnia 11 września 2015 roku pozwana poinformowała powoda o przyznaniu odszkodowania w łącznej wysokości 11.400 zł przyjmując, iż odszkodowanie to stanowi różnicę pomiędzy ustaloną przez nią wartością pojazdu w stanie nieuszkodzonym na kwotę 17.300 zł, a ustaloną przez nią wartością pojazdu w stanie uszkodzonym na kwotę 5.900 zł. W celu likwidacji szkody zastosowała metodę tzw. szkody całkowitej.

Dowód: pismo z dnia 11 września 2015 roku

Wartość samochodu osobowego marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przed szkodą wynosiła kwotę 25.800 zł. Maksymalny koszt naprawy w/w samochodu osobowego w związku ze szkodą w dniu 11 sierpnia 2015 przy użyciu części oryginalnych i przy uwzględnieniu stawki (...) wynosił 107.644,04 zł. Z uwagi na fakt, że koszty naprawy przewyższają wartość samochodu przed szkodą, zatem szkoda powinna zostać zlikwidowana metodą szkody całkowitej, tj. różnicą wartości pojazdu przed szkodą i po szkodzie.

Dowód: opinie pisemne biegłego sądowego R. P.

Wartość samochodu po szkodzie wyniosła 4.900 zł, a zatem wartość szkody w samochodzie M. (...) wyniosła 20.900 zł

Dowód: faktura VAT nr (...), przesłuchanie powoda

Średni koszt wynajęcia samochodu zastępczego klasy E w przypadku wynajmu pojazdu na okres 26 dni wynosi 186 zł.

Dowód: opinie pisemne biegłego sądowego R. P.

Powyższy stan faktyczny zwłaszcza koszty naprawy pojazdu Sąd ustalił na podstawie przedłożonych dokumentów, które Sąd uznał za całkowicie wiarygodne. Co do ich autentyczności i prawdziwości treści w nich zawartych nie były kwestionowane przez strony, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd oparł się nadto na opiniach pisemnych biegłego sądowego do spraw techniki motoryzacyjnej. Opinie były jasne, sporządzone zostały profesjonalnie, zgodnie ze zleceniem Sądu, jedynie w zakresie określenia wartości pozostałości pojazdu Sąd przyjął wartość rzeczywistą, tj. kwotę, za jaką powód faktycznie sprzedał wrak pojazdu. W konsekwencji wartość szkody została przez Sąd określona z uwzględnieniem wartości wraku samochodu. Wprawdzie powód zakwestionował rzetelność opinii w zakresie ustalenia wartości pojazdu, wartości szkody i kosztów najmu samochodu, jednak poza wskazaną przez biegłego wartością wraku i w efekcie wartością szkody, pozostałe zarzuty powoda Sąd ocenił jako niezasadne. Jako zasługujące na wiarę Sąd uznał także zeznania powoda, bowiem nie znalazł przesłanek podważających ich prawdziwość. Jego zeznania były spójne i logiczne, co więcej powód nie krył nawet głównej przyczyny korzystania z usług hotelowych na trasie podróży, mimo że ta okoliczność świadczyła na jego niekorzyść.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Bezsporna w niniejszej sprawie była odpowiedzialność pozwanej – jako ubezpieczyciela sprawcy szkody – wobec powoda za szkodę wyrządzoną w jego samochodzie, będącą następstwem kolizji drogowej.

Zgodnie z art. 822 § 1 i 2 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej – zgodnie z art. 822 § 4 k.c. - może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. W ubezpieczeniach majątkowych świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 2 pkt 1 k.c.).

Działanie sprawcy szkody, jaka wystąpiła w samochodzie należącym do powoda, należało ocenić w świetle przepisu art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c. Z kolei odpowiedzialność ubezpieczyciela, o której mowa w art. 39 i 40 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz 1152, z późn. zm.) stanowi pochodną odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody, przy czym obejmuje ona zarówno odpowiedzialność za własny, jak i cudzy czyn.

W myśl art. 34 ust. 1 powołanej wyżej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Zgodnie z art. 35 w/w ustawy ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

Pozwana, ponosząca odpowiedzialność wobec powoda zobowiązana była do pełnego pokrycia wyrządzonej szkody, co wynika z treści art. 361 k.c. Naprawienie szkody polegającej na uszkodzeniu pojazdu mechanicznego następuje poprzez zapłatę stosownej kwoty, niezbędnej do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, a jeżeli pojazd uległ zniszczeniu w takim stopniu, że nie nadaje się do naprawy, albo gdy koszt naprawy samochodu jest wyższy od jego wartości przed uszkodzeniem, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do kwoty odpowiadającej różnicy wartości samochodu sprzed i po wypadku. Jednocześnie należy wskazać, że w przypadku uszkodzenia samochodu w stopniu umożliwiającym jego przywrócenie do stanu poprzedniego, pozwana obowiązana była zwrócić powodowi wszelkie ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione na jego naprawę. Pod pojęciem "niezbędnych kosztów naprawy" należy rozumieć koszty, które zostały poniesione lub mają zostać poniesione w wyniku przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu jego technicznej używalności, istniejącej przed wyrządzeniem szkody, przy

zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu mechanicznego. Stanowisko takie znajduje również potwierdzenie w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003r. (III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51), w której stwierdzono, że „odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku”.

Uznając swoją odpowiedzialność odszkodowawczą względem powoda, pozwana podnosiła, że zwolniła się z zobowiązania poprzez zapłatę powodowi odszkodowania w wysokości 11.400 zł. Przy czym szkodę zlikwidowała metodą tzw. szkody całkowitej tj. wypłacone odszkodowanie stanowiło różnicę pomiędzy ustaloną przez pozwaną wartością pojazdu powoda przed szkodą a jego wartością po jego uszkodzeniu. Odszkodowanie wypłacone przez pozwaną było w ocenie zaniżone. Z uwagi na fakt, iż całkowita szkoda poniesiona przez powoda z tytułu uszkodzenia jego samochodu wynosiła 20.900, a pozwana wypłaciła powodowi jedynie kwotę 11.400 zł, Sąd uwzględnił pozostałą wartość i zasądził ją na rzecz powoda.

W ocenie Sądu z całą stanowczością należy stwierdzić, że zapłata za wynajęcie samochodu zastępczego spowodowała uszczerbek w majątku poszkodowanego, który pozostawał w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem powodującym szkodę. Poszkodowany nie byłby zmuszony do korzystania z wynajętego samochodu, gdyby auto stanowiące jego własność nie zostało nie z jego winy uszkodzone. Samochód nie stanowi już dobra luksusowego, a jest obecnie najpopularniejszym środkiem transportu. Utrata możliwości korzystania z niego oznacza poniesienie szkody, przy czym nie jest istotne dla ustalenia tej szkody, w jakim celu auto było wykorzystywane. Dlatego za całkowicie niesłuszne należało ocenić twierdzenia pozwanej, że powód mógł po wypadku wrócić do domu komunikacją publiczną. Sąd nie podzielił stanowiska strony pozwanej również w części dotyczącej zasadności wynajęcia pojazdu. Zdaniem pozwanej uczynienie tego dopiero po upływie prawie miesiąca od zdarzenia wyklucza przyjęcie adekwatnego związku przyczynowego ze zdarzeniem. Sąd dał wiarę zeznaniom powoda w tym zakresie, który wskazał, że po wypadku przez dłuższy czas przebywał w domu na zwolnieniu lekarskim aż do 3 września 2015 roku i nie prowadził w tym czasie działalności gospodarczej, przy której samochód był mu potrzebny.

Wysokość stawki wynagrodzenia za wynajęcie pojazdu zastępczego Sąd ustalił na kwotę 186 zł brutto na dobę na podstawie opinii biegłego sądowego R. P.. Zdaniem Sądu stawka ta była średnią stawką dobową za wynajmowanie pojazdów zastępczych klasy E w okresie 26 dni. W konsekwencji Sąd uznał żądanie powoda w tym zakresie za wygórowane.

Odnosząc się do żądania powoda dotyczącego zwrotu poniesionych kosztów usług hotelowych, Sąd uwzględnił je jedynie częściowo, tj. uznał za zasadne koszty związane z noclegiem w M. w okresie od 11 do sierpnia 2015 roku w kwocie 230 zł, tj. w okresie bezpośrednio po wypadku, kiedy to doznane urazy kręgosłupa i pleców uniemożliwiały mu podróż. Ponadto mając na uwadze odległość pomiędzy miejscowością M. a H., dokąd zmierzał powód, tj. około 1000 km, nie sposób przyjąć za właściwe i bezpieczne prowadzenie pojazdu non-stop dodatkowo będąc po wypadku. Dlatego w ocenie Sądu, biorąc pod uwagę wyżej wskazane okoliczności uzasadnione są koszty poniesione przez powoda za noclegi w E. i M., które wyniosły łącznie 370 zł. Dodatkowy nocleg w miejscowości U. uzasadniał wyłącznie stan zdrowia pasażerki powoda, o czym zeznał sam powód, która również ucierpiała w wypadku, która jednak nie jest stroną niniejszego postępowania, dlatego brak jest podstaw do obciążania kosztami tego noclegu pozwaną.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z treścią przepisu art. 817 § 1 i 2 kc. oraz art. 481 § 1 i 2 kc. Ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie 30 dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku, a gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Pozwany przyjął zawiadomienie o wypadku w dniu 14 sierpnia 2015 roku. Przy zachowaniu należytej staranności pozwana powinna była wyjaśnić wszystkie okoliczności dla ustalenia wysokości należnego świadczenia najpóźniej w terminie do 14 września 2015 roku.

W punkcie 2 wyroku Sąd umorzył postępowanie w zakresie kwoty 11.400 zł w związku z cofnięciem pozwu przez powoda w tym zakresie.

Stosownie do art. 203 § 1 kpc pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Natomiast zgodnie z § 2 w/w przepisu pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa.

Sąd uznał cofnięcie pozwu przez powoda w zakresie kwoty 11.400 zł za dopuszczalne albowiem nie było ono sprzeczne z prawem ani zasadami współżycia społecznego, nie zmierzało do obejścia prawa.

W zakresie kosztów postępowania zasadą przewidzianą w wyżej wskazanym przepisie jest, że w przypadku cofnięcia pozwu obowiązkiem zwrotu kosztów procesu obciążony jest powód.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż powód wygrał sprawę w 39 % dlatego też w oparciu o art. 100 kpc w 39% należy mu się zwrot poniesionych przez niego w toku postępowania kosztów. Pozwana natomiast wygrała sprawę w 61 % (w związku z cofnięciem pozwu), dlatego też może żądać zwrotu 61 % poniesionych przez nią kosztów powstałych w toku niniejszej sprawy. Na koszty poniesione przez powoda złożyła się: opłata od pozwu w wysokości – 1.908 zł, wynagrodzenie pełnomocnika – 4.800 zł, opłata od pełnomocnictwa – 17 zł – łącznie 863 zł. Natomiast pozwana poniosła jedynie koszty wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 4.800 zł i opłatę od pełnomocnictwa – 17 zł. Tym samym w ostatecznym rozrachunku Sąd w punkcie 4 wyroku zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 315,62 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Stosownie do wyniku odpowiedzialności za wynik sprawy Sąd nakazał pobrać od powoda i pozwanego odpowiednio kwoty: 810,97 zł i 518,49 zł tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Rybniku z tytułu wynagrodzenia dla biegłego.

R., dn. 31 lipca 2017 roku